

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem Martinem Kopou ve věci

žalobce: **xxx**
st. příslušnost: xxx
zastoupen Mgr. Markem Sedlákem, advokátem
Milady Horákové 13, 602 00 Brno

proti
žalovanému: **Ministerstvo zahraničních věcí**
Hradčanské náměstí 5, 118 00 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. 301693-2/2024-MZV/VO,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 6. 5. 2024, č. j. 301693-2/2024-MZV/VO, a rozhodnutí Velvyslanectví České republiky v Hanoji ze dne 19. 2. 2024 o žádosti o udělení víza č. HANO 2024 01 04 0001, *se ruší* a věc *se vrací* žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný *je povinen* zaplatit žalobci na náhradu nákladů řízení částku 11 228 Kč k rukám jeho zástupce Mgr. Marka Sedláka, advokáta do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Podstata věci

1. Žalobce je tchánem české občanky. Má 64 let. Žádal o udělení krátkodobého víza rodinného příslušníka občana EU z důvodu tvrzené závislosti na výživě, kterou mu poskytuje snacha společně se svým manželem (synem žalobce). Již minimálně rok mu každý měsíc posílají do

Vietnamu 10 000 Kč. Podle správních orgánů to však závislost na výživě neprokazuje. Soud je opačného názoru.

II. Rozhodnutí správních orgánů

2. Žalobce podal dne 4. 1. 2024 žádost o krátkodobé vízum z titulu rodinného příslušníka občana EU. Doložil, že jeho syn (občan Vietnamu) mu spolu se snachou (občankou ČR) v průběhu roku 2023 každý měsíc posílali přes *Western Union* přibližně 10 000 Kč. Sám žalobce již nepracuje. Bydlí v domě spolu se svým druhým synem, který tento dům vlastní. Nemá žádné příjmy. S manželkou, která je taky v důchodu, mají od státu v dlouhodobém užívání pole, na kterém aktuálně pracuje žalobcův bratr. Z toho žalobci a jeho manželce plyne roční příjem cca 4 000 Kč. Důchod ani jiné dávky od státu nepobírá. To potvrdily i příslušné vietnamské orgány. Ve Vietnamu žije několik jeho sourozenců.
3. Velvyslanectví České republiky v Hanoji („velvyslanectví“) dne 19. 2. 2024 rozhodlo o neudělení víza z důvodu podle § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Žalobce podle velvyslanectví neprokázal, že je rodinným příslušníkem občana Evropské unie podle § 15a téhož zákona. Nedoložil totiž svou závislost na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem. Doklady o zasílání finančních prostředků jsou pouze důkazem o tom, že se na účet žalobce pravidelně převádí částky z jiného bankovního účtu. Žalobce ale měl povinnost prokázat svou závislost na synově výživě z důvodu uspokojování svých základních životních potřeb. Neprokázal, že by bez této finanční pomoci nedokázal své životní potřeby uspokojovat. Ve Vietnamu má několik sourozenců a také druhého syna, který je výdělečně činný a žalobce s ním bydlí. Nevysvětlil, proč mu jeho syn neposkytuje potřebnou péči, ani zda má nějaké další pravidelné příjmy nad rámec toho, co mu posílá druhý syn z Česka. Žalobce má ve Vietnamu zázemí, ve kterém si dokáže zajistit uspokojování svých základních životních potřeb. Nemá žádné zdravotní potíže.
4. Žalobce nejprve podal blanketní žádost o nové posouzení důvodů neudělení víza. Avizoval její doplnění poté, co žalovaný jeho právnímu zástupci umožní nahlédnout do spisu. Požádal velvyslanectví, aby spis postoupilo žalovanému spolu s blanketním odvoláním. Velvyslanectví na tuto žádost reagovalo sdělením, že spisový materiál se aktuálně nachází v Hanoji. Velvyslanectví neumožňuje nahlížení do spisu, ale umožňuje vyhotovení kopie celého spisového materiálu po zaplacení správního poplatku. Žalobce tak mohl učinit dne 13. 3. 2024 v 15:45. Zároveň velvyslanectví vyzvalo žalobce k odstranění vad podání ve lhůtě pěti dnů.
5. Následně žalobce v doplnění své žádosti o nové posouzení namítl, že velvyslanectví nesprávně vykládá a aplikuje zákonný pojem závislost ve smyslu § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Kromě toho by žalobce splňoval také podmínky § 15a odst. 3 písm. a) bod 1 tohoto zákona. Tím se velvyslanectví vůbec nezabývalo. Žalobce znovu požádal o nahlížení do spisu za účelem doplnění žádosti o nové posouzení dříve, než o ní rozhodne žalovaný.
6. Žalovaný rozhodnutím ze dne 6. 5. 2024, č. j. 301693-2/2024-MZV/VO („rozhodnutí žalovaného“), shledal, že rozhodnutí velvyslanectví je v souladu s § 20 odst. 5 písm. g) zákona o pobytu cizinců. Zdůraznil, že velvyslanectví nemohlo postoupit spis žalovanému, aniž by vyčkalo na to, zda žalobce doplní svou žádost. V opačném případě by velvyslanectví nemohlo zvážit možnost autoremedury v souladu s § 180e odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Požadavek žalobce na doplnění žádosti o nové posouzení až po seznámení se spisem nemá

oporu v zákoně. Docházelo by tím k prolomení zákonné patnáctidenní lhůty k podání žádosti.

7. Ohledně výkladu pojmu závislosti na výživě žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 2. 2023, č. j. 2 Azs 3/2022-50, podle kterého je cizinec z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, pokud jde o potřeby, bez jejichž uspokojení by nedokázal v zemi původu žít. Dále žalovaný odkázal na *sdělení Evropské komise – Pokyny týkající se práva volného pohybu občanů EU a jejich rodin* č. C/2023/1392 („sdělení Komise“), která uvádí, že závislost musí být skutečná a musí mít strukturovanou podobu. Pouhé prohlášení občana EU o tom, že podporuje dotčeného rodinného příslušníka, není samo o sobě dostačující k prokázání existence závislosti. Jako příklad dostatečného důkazu sdělení Komise uvádí doklady o pravidelných platbách peněžní částky, které občan EU během *značně dlouhého období* poskytoval závislému rodinnému příslušníkovi a jsou nezbytné k tomu, aby závislý rodinný příslušník uspokojil základní potřeby v zemi původu.
8. Podle žalovaného žalobce nedoložil, že by mu syn se snachou zasílali finanční prostředky během *značně dlouhého období*. Zároveň neprokázal, že by tyto prostředky nutně potřeboval k uspokojování svých základních životních potřeb. Podstatné je, že žalobce má kromě syna žijícího v ČR ještě druhého syna, který s ním žije v jednom domě. Žalobce na něj dům přepsal. Je proto legitimní očekávat, že tento syn se o něj ve stáří postará. Kromě toho žalobce přenechal svému bratrovi do užívání zemědělský pozemek. Ten tedy také má vůči žalobci materiální závazek. Z potvrzení vietnamských orgánů neplyne, že žalobce nebude mít nárok sociální či důchodové dávky.

III. Žaloba

9. Žalobce nejprve namítá zkrácení na svých procesních právech v důsledku toho, že mu žalovaný neumožnil nahlížet do spisu. Tím porušil § 38 správního řádu. Nahlédnutím do originálu spisu, nikoli do jeho kopie, si žalobcův právní zástupce chtěl ověřit, že o neudělení víza rozhodla oprávněná úřední osoba. Možnost nahlédnout do kopie spisu, nic neřeší. Žalobce neumí česky a nedokáže posoudit, zda je spis úplný a vedený podle zákona. Po nahlédnutí do spisu, které mu umožnil žalovaný až po vydání napadeného rozhodnutí, zjistil, že soupisem spisového materiálu spis opatřil až žalovaný, ale velvyslanectví žádný takový soupis nevedlo. Kompletnost spisu proto není možné ověřit. Navíc se v něm nachází jeden dokument v angličtině. To odporuje § 16 správního řádu, podle kterého je jednacím jazykem čeština.
10. Správní orgány pochybily také tím, že postavení žalobce doby rodinného příslušníka posuzovaly pouze podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Měly se zabývat všemi definicemi rodinného příslušníka. Žalobce by mohl splňovat i podmínky podle § 15a odst. 3 písm. a) bod 1. Tuto námitku žalobce vznášel již v žádosti o nové posouzení, žalovaný na ni nereagoval.
11. Žalobce je závislý na výživě, kterou mu poskytuje jeho syn. Správní orgány pojem závislosti vykládají nesprávně jako stav absolutní závislosti, při kterém neexistuje jiné řešení, než je poskytování podpory občanem EU nebo jeho manželem. Žalobcův starší syn, se kterým žije ve společné domácnosti, je hluchoněmý a stará se ještě o vlastního syna. Sice pracuje, ale sotva uživí sebe a syna. K tomu žalovaný nepřihlíží. Výnos z pole, které žalobce poskytl svému bratrovi, je velmi malý a nepostačuje na uspokojování základních potřeb žalobce a

jeho manželky. Sám žalobce na poli kvůli svému věku a zdravotnímu stavu pracovat nemůže. Žalovanému musí být zřejmé, že ve věku žalobce a jeho manželky se již farmáři pouze vlastní práci na poli uživit nedokážou. Závěr žalovaného, že z důvodu zapůjčení pole bratrovi má tento bratr povinnost živit žalobce a jeho manželku, je nelogický. Žalovaný se navíc nijak nezabýval finančními možnostmi žalobce a jeho manželky. Bratr žalobce je rovněž chudý farmář, který nemá povinnost a ani prostředky k tomu, aby žalobce a jeho manželku živil pouze proto, že mu propůjčili pole.

12. Podstatné je, že žalobce není závislý na péči někoho jiného, ale je závislý na finančních prostředcích poskytovaných z Česka jeho mladším synem a snachou. Pokud by žalobce měl nárok na nějaké sociální nebo důchodové dávky, tak by je pobíral. Nárok na ně ale nemá.

IV. Vyjádření žalovaného

13. Žalovaný ve svém obsáhlém vyjádření k námitce týkající se nahlížení do spisu upozornil, že na vízové řízení se v plné míře neuplatní správní řád. Ani jeho ustanovení o nahlížení do spisu. Je nutné brát ohled na místní poměry a omezené technické a personální možnosti jednotlivých zastupitelských úřadů. Vízové řízení je podstatně méně formální než standardní správní řízení a nelze v něm uplatňovat řadu ustanovení, která jsou v řízení před správními orgány v Česku naprosto běžná. Podpůrné užití správního řádu by prakticky popíralo výluky podle § 168 zákona o pobytu cizinců. Není přijatelné, aby si žalobce sám určoval lhůty a podmínky řízení – tedy, kdy a jestli vůbec svoje podání odůvodní, kdy jej doplní a kdy či u jakého orgánu nahlédne do spisu.
14. Žalobce podal blanketní odvolání. Nebylo povinností velvyslanectví vyzvat jej k odstranění vad. Jednalo se pouze o vstřícnost. Zcela bezvadná navíc nebyla ani samotná žádost o udělení krátkodobého víza, protože prokázání skutečnosti, že je rodinným příslušníkem občana EU tížilo v době podání žalobce. Velvyslanectví mu mohlo tuto žádost bez dalšího vrátit.
15. Podstatnou je otázka závislosti na výživě ve smyslu § 15a odst. 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců. Žalovaný zdůraznil, že důkazní břemeno ohledně prokázání závislosti leží na žadateli. Ten jej neunesl. Samotné prohlášení o závislosti ani tvrzení během pohovoru nestačí. Podle sdělení Komise se od závislých rodinných příslušníků vyžaduje, aby předložili doklad o tom, že jsou závislí. Velvyslanectví takové doklady k dispozici nemělo. Žalobce se snaží přesouvat důkazní břemeno na správní orgány. Žalobce například nikdy nedoložil, že jeho druhý syn je hluchoněmý.
16. Na žalobce se může potenciálně vztahovat pouze § 15a odst. 1 písmeno d) zákona o pobytu cizinců. Odstavec 3 téhož ustanovení se na žalobce nevztahuje. Dopadá na tzv. vzdálené rodinné příslušníky, kteří podléhají režimu § 20 odst. 6.
17. Žalobce nedoložil, že by mu syn posílal finanční prostředky během *značně dlouhého období*. Doložil je pouze za rok 2023. To je pro důvodnost žádosti o vízum podstatné. Žalobce se k tomu aspektu ale v žalobě nevyjadřuje. Finanční prostředky zasílal syn žalobci pouze na přilepšenou. Neprokázalo se, že by je potřeboval k uspokojování svých základních životních potřeb.
18. Závěrem žalovaný odkázal na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 18. 10. 2005 *Üner proti Nizozemí*, č. 46410/99, ve kterém soud potvrdil právo státu rozhodovat o vstupu, pobytu a vyhoštění cizích státních příslušníků ze svého státního území. Uplatní se

zde zásada, podle níž mají státy právo kontrolovat vstup jiných osob než vlastních státních příslušníků na své území.

V. Hodnocení soudu

19. Žaloba je důvodná.
20. Jádrem sporu je otázka, zda žalobce prokázal, že je *závislý na výživě* poskytované mu jeho synem a snachou a zda jej lze z tohoto důvodu považovat za rodinného příslušníka občana EU, resp. ČR.

a. Základní právní východiska

21. Žalobce se v řízení o udělení krátkodobého víza domáhal postavení rodinného příslušníka podle § 15a odst. 1 písm. d) zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení se rodinným příslušníkem občana Evropské unie pro účely tohoto zákona rozumí jeho „potomek nebo předek anebo potomek nebo předek manžela občana Evropské unie, pokud je z důvodu uspokojování svých základních potřeb závislý na výživě nebo jiné nutné péči poskytované občanem Evropské unie nebo jeho manželem, nebo byl na této výživě nebo jiné nutné péči závislý bezprostředně před vstupem na území ve státě, jehož je občanem, nebo ve státě, ve kterém měl povolen pobyt.“
22. Jedná se o transpozici čl. 2 odst. 2 písm. d) směrnice 2004/38/ES, podle kterého se rodinným příslušníkem rozumí předci v přímé linii, kteří jsou vyživovanými osobami, a takové předci manžela či manželky nebo partnera či partnerky občana EU.
23. Uvedené ustanovení zákona o pobytu cizinců počítá se dvěma podobami závislosti – na výživě a na jiné nutné péči. První podoba závislosti je materiální a týká se případů, ve kterých rodinný příslušník nemá dostatek finančních prostředků k životu. Závislost na jiné nutné péči pak bude typicky ve hře v případě nemocných či jinak znevýhodněných osob, které se o sebe nedokážou samy postarat.
24. S ohledem na unijní původ relevantní právní úpravy je třeba při jejím výkladu zohlednit judikaturu Soudního dvora. Ten se pojmem vyživovaná osoba, resp. závislost na výživě již opakovaně zabýval. Podle jeho judikatury je stavem závislosti na předkovi či potomkovi stav, ve kterém „rodinný příslušník příslušníka Společenství usazeného v jiném členském státě ve smyslu článku 43 ES nezbytně potřebuje materiální podporu od tohoto příslušníka Společenství nebo jeho manžela či manželky k tomu, aby mohl uspokojovat své základní potřeby ve státě svého původu nebo ve státě svého posledního pobytu v okamžiku, kdy žádá o připojení se k uvedenému příslušníkovi Společenství.“ (rozsudek velkého senátu Soudního dvora ze dne 9. 1. 2007 ve věci *Yunying Jia v. Migrationsverket*, C-1/05; „rozsudek ve věci *Jia*“).
25. Dále Soudní dvůr v bodech 23. až 26. rozsudku ze dne 16. 1. 2014 ve věci *Flora May Reyes v. Migrationsverket*, C-423/12 („rozsudek ve věci Reyes“), judikoval, že v případě pravidelného, časově značně dlouhého období, během něhož vyplácí občan EU rodinnému příslušníku peněžní částku pro uspokojení základní potřeb rodinného příslušníka v zemi původu, umožňuje tato skutečnost prokázat, že rodinný příslušník je na občanovi EU závislý. Nelze poté od rodinného příslušníka požadovat, aby prokázal, že se neúspěšně pokoušel najít si zaměstnání nebo získat od orgánů země původu příspěvek na živobytí či zajistit si obživu jakýmkoli jiným způsobem.

26. Podle Nejvyššího správního soudu je znakem finanční závislosti rodinného příslušníka občana Evropské unie stav, v němž příjem rodinného příslušníka není dostatečný k uspokojování základní životních potřeb (srov. rozsudek ze dne 23. 2. 2023, č. j. 2 Azs 3/2022-50, bod 24).
27. Sdělení Komise, se kterým pracuje i žalovaný, uvádí, že „[s]měrnice 2004/38/ES nestanoví žádný požadavek, pokud jde o minimální dobu trvání závislosti nebo hodnotu poskytované materiální podpory, pokud je závislost skutečná a má strukturovanou podobu“ (viz s. 14). V obecné rovině lze se žalovaným souhlasit v tom, že důkazní břemeno ohledně prokázání stavu závislosti tíží cizince, který usiluje o získání pobytového oprávnění z titulu rodinného příslušníka občana EU. Závislost nestačí tvrdit, je třeba ji prokázat.

b. Použití základních právních východisek na případ žalobce

28. Je nesporné, že žalobce je předkem manžela občana EU – je otcem pana xxx, státního příslušníka Vietnamu, který je manželem české občanky paní xxx. Spor je o tom, zda je žalobce závislý na výživě svého syna z důvodu uspokojování svých základních potřeb. Žalobce zároveň netvrdil, že by byl na synovi závislý z důvodu jeho zdravotního stavu. Svou žádost opíral pouze o finanční závislost.
29. Žalovaný nepochybně skutečnost, že žalobcův syn mu každý měsíc během roku 2023 posílal částku ve výši zhruba 10 000 Kč (tato částka přitom byla určena nejenom pro žalobce, ale současně i pro jeho manželku, která také neúspěšně žádala o krátkodobé vízum). Podle žalovaného však žalobce neprokázal, že by tyto finanční prostředky nezbytně potřeboval k uspokojování svých základních životních potřeb. Odkázal jej na možnou pomoc jiných příbuzných. Zároveň se podle žalovaného nejedná o *značně dlouhé období*. Obě tato východiska jsou však podle soudu nesprávná.
30. Soud zdůrazňuje, že s ohledem na výše citovanou unijní judikaturu je při posuzování závislosti třeba vycházet z *faktického stavu*. Pro závěr, zda rodinný příslušník je či není závislý na výživě, tedy *není podstatné, zda by si finanční prostředky teoreticky mohl obstarat jiným způsobem, než je jejich poskytování občanem EU, případně jeho manželkou*. I sdělení Komise v návaznosti na rozsudek ve věci *Reyes* uvádí, že od rodinného příslušníka nelze vyžadovat „potvrzení o tom, že se závislý rodinný příslušník neúspěšně pokusil najít si zaměstnání nebo získat sociální příspěvek v zemi původu nebo v zemi, ze které žadatel pochází, a/nebo se pokusil zajistit si uspokojení základních potřeb jiným způsobem“ (důraz doplnil soud).
31. Z toho lze dovodit také závěr, že rodinný příslušník nemusí prokazovat, že by mu výživu mohl poskytovat jiný příbuzný. *Rozhoduje pouze to, zda mu výživu fakticky poskytuje občan EU nebo jeho manželka*. Opačný závěr by vedl k nutnosti žadatele podrobně v řízení prokazovat finanční poměry všech rodinných příslušníků žijících s ním v zemi původu. To již podle soudu výrazně přesahuje rámec důkazního břemene, které rodinný příslušník nese. Stejně tak nelze po žalobci požadovat, aby doložil, že nemá nárok na výplatu jakýchkoliv sociálních nebo důchodových dávek.
32. Podstatné pro posouzení závislosti na péči je tedy pouze to, jaké má rodinný příslušník vlastní příjmy, a zda jsou dostatečné k uspokojování jeho základních životních potřeb. Žalobce přitom doložil, že nepobírá důchod ani jiné sociální dávky. Nemá žádné jiné příjmy. Jediným příjmem, o který se dělí s manželkou, jsou přibližně 4 000 Kč ročně, které dostávají od žalobcova bratra za „pronájem“ rýžového pole. Aniž by soud jakkoli blíže zkoumal výši

životné úrovne vietnamských roľníkov, tato částka jistě nemůže pokrýt základní životní potřeby dvou lidí. Již z toho lze dovodit, že bez finanční podpory poskytované žalobci jeho synem a snachou, by žalobce své základní životní potřeby uspokojovat nezvládl. Závěr žalovaného, že syn žalobci peníze posílá pouze „na přilepšenou“, je spekulativní a nemá oporu v provedeném dokazování.

33. Soud nepochybuje ani o tom, že žalobce dostával od syna finanční prostředky v průběhu časově *značně dlouhého období*. Jeden rok již podle soudu za takové období lze považovat. Žalovaný ostatně neuvádí na podporu svého závěru, že tomu tak není, žádné přesvědčivé důvody. Požadavek na vyplacení peněžní částky rodinnému příslušníku v průběhu pravidelného a časově *značně dlouhého období* za účelem prokázání závislosti, plyne z rozsudku ve věci *Reyes*. Směrnice v tomto ohledu nestanoví žádný konkrétní časový rámec trvání závislosti (viz výše).
34. Tuto podmínku je proto podle soudu třeba vykládat tak, že poskytovaná peněžité částky nesmí být pouze nahodilé nebo příležitostné. Mělo by se naopak v pravidelných intervalech opakovat po určitou dobu, aby z toho bylo možné usuzovat, že tato finanční částka je pro život vyživovaného cizince skutečně nezbytná, nejedná se pouze o peníze na přilepšení a zajišťuje adresátovi určitou ekonomickou a sociální stabilitu. Posouzení dlouhodobosti pak může záležet na konkrétních okolnostech. Pokud například občan EU/jeho manželka posílá svému rodiči větší finanční částku jednou za čtvrt roku nebo za ještě delší období, nemusí být jeden rok dostatečně dlouhá doba k tomu, aby bylo možné ověřit skutečnou potřebu těchto finančních prostředků. Žalobcův syn mu však posílal peníze pravidelně každý měsíc v průběhu jednoho roku. To již podle soudu podmínku dlouhodobosti splňuje.
35. Soud má v této věci za prokázané, že žalobcem tvrzené a doložené skutečnosti svědčí o jeho finanční závislosti na svém synovi a jeho manželce. Rozhodnutí o neudělení víza je proto nezákonné. S ohledem na uvedené soud považoval za nadbytečné zabývat se dalšími námitkami.

VI. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

36. Z výše uvedených důvodů krajský soud rozhodnutí žalovaného zrušil pro nezákonnost (§ 78 odst. 1 soudního řádu správního). Protože nezákonným je i rozhodnutí velvyslanectví, soud jej také zrušil (§ 78 odst. 3 soudního řádu správního). Věc vrátil k dalšímu řízení žalovanému (§ 78 odst. 4 soudního řádu správního). V dalším řízení správní orgány váže právní názor soudu (§ 78 odst. 5 soudního řádu správního). Vízum budou muset žalobci udělit.
37. Výrok o náhradě nákladů řízení vychází z § 60 odst. 1 soudního řádu správního. Žalobce byl ve věci úspěšný, proto mu vzniklo právo na náhradu nákladů řízení vůči žalovanému. Výrokem II. tohoto rozsudku soud uložil žalovanému povinnost uhradit žalobci náhradu nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč.
38. Tato částka se skládá ze soudního poplatku ve výši 3 000 Kč (za podání žaloby) a dále z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobce – příprava a převzetí věci [§ 11 odst. 1 písm. b) advokátního tarifu] a podání žaloby [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna za jeden úkon právní pomoci činí 3 100 Kč. K částce 6 200 Kč třeba dále připočíst paušální náhrady hotových výdajů za dva úkony právní služby po 300 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a DPH, jejíž je žalobcův zástupce plátcem, ve výši 1 428 Kč.

Částku 11 228 Kč tedy žalovaný uhradí k rukám zástupce žalobce Mgr. Marka Sedláka do 30 dnů ode dne právní moci tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení podat kasační stížnost u Nejvyššího správního soudu. *Nejvyšší správní soud kasační stížnost proti tomuto rozsudku odmítne pro nepřijatelnost, pokud nebude svým významem podstatně přesahovat vlastní zájmy stěžovatele.* V řízení o kasační stížnosti musí stěžovatele zastupovat advokát. To neplatí, pokud má stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které se vyžaduje pro výkon advokacie.

Brno 30. července 2024

Martin Kopa
samosoudce